

הזדמנות

לפני שנים רבות באחת הישיבות בארץ. אחד התלמידים שלא כל כך הצליח בלימודיו התורניים החליט לאחר הרהורים ולבטים רבים לעזוב את עולם התורה ולצאת לעבוד. זאת על אף גילו הצעיר. ביום האחרון בו הגיע לישיבה כדי לאסוף את חפציו האחרונים, הגיח מאחוריו אחד הבחורים שלא הכיר וסידר לו את צווארון החולצה. ה' תלמיד העוזב' הביט בהשתאות בעיני הבחור וזה ענה לו שחשש שלא יהיה לו נעים להסתובב כך בין תלמידי הישיבה ומחנכיה, לכן סידר את הצווארון. בעקבות המפגש האקראי הזה חשב לעצמו הבחור, שאם לאדם שכלל אינו מכיר אותו אכפת איך הוא נראה, הוא נותן הזדמנות נוספת ונשאר בישיבה לחודש שלם. הימים חלפו ביעף, החודש הפך לשנה והשנה הפכה לעשרים שנה. הגיע היום בו התארסה ביתו של ה' תלמיד העוזב' שלבסוף לא עזב, עם בחור ישיבה מיוחד במינו. החתונה נערכה בחו"ל. ביום בהיר אחד מקבל מר. יוסף כהן (הבחור שסידר את הצווארון), מכתב בתיבת הדואר. במעטפה היתה הזמנה לחתונה של אנשים שהוא אינו מכיר וכן כרטיס טיסה למקום בו נערכת החתונה. על ההזמנה הופיע מספר הטלפון של שולח ההזמנה בצירוף שמו. השם לא אמר לו דבר, אבל הרי לא כל יום מקבלים הזמנה לחתונה של מכרים שלא מכירים ועוד בצירוף כרטיס טיסה... האצבעות ממש חייגו מאליהן את המספר, וכך נשמעה השיחה:

"שלום, שמי יוסף כהן. כעת קיבלתי בתיבת הדואר הזמנה לחתונה בצירוף כרטיס טיסה. אתה הוא זה ששלח לי אותה?"

"כן, כן, חיכיתי לטלפון ממך, מה שלומך?"

"ברוך השם... סליחה, אבל שמך אינו זכור לי כלל..."

"אוי ברור, שכחתי להסביר. לפני עשרים שנה למדנו יחד באותה ישיבה. באותה תקופה לא הצלחתי בלימודי בישיבה וכבר החלטתי לעזוב אותה. ביום האחרון בו הגעתי לישיבה על מנת לאסוף את חפצי האחרונים, ראית את צווארון חולצתי שהיה מרושל. לא התבלבלת וסידרת את הצווארון בצורה נאותה. לפשר מבטי המשתאים השבת שחששת שאתבייש כשאגלה שכך הסתובבתי בין הבחורים. המעשה הפעוט הזה עורר אותי מחדש. חשבתי שאם למישהו שכלל אינו מכיר אותי אכפת איך אני נראה, אתן לעצמי הזדמנות נוספת. מאז ועד היום אני בישיבה ובקרוב אני עומד להשיא את ביתי לבחור ישיבה חשוב. נראה לי שגם אתה כבר מבין בזכות מי כל זה. בני משפחתי ואני מחכים לך בכליון עיניים".

מדהים מה שימת לב קטנה הצליחה לחולל.

הזדמנות

לפני שנים רבות באחת הישיבות בארץ. אחד התלמידים שלא כל כך הצליח בלימודיו התורניים החליט לאחר הרהורים ולבטים רבים לעזוב את עולם התורה ולצאת לעבוד. זאת על אף גילו הצעיר. ביום האחרון בו הגיע לישיבה כדי לאסוף את חפציו האחרונים, הגיח מאחוריו אחד הבחורים שלא הכיר וסידר לו את צווארון החולצה. ה' תלמיד העוזב' הביט בהשתאות בעיני הבחור וזה ענה לו שחשש שלא יהיה לו נעים להסתובב כך בין תלמידי הישיבה ומחנכיה, לכן סידר את הצווארון. בעקבות המפגש האקראי הזה חשב לעצמו הבחור, שאם לאדם שכלל אינו מכיר אותו אכפת איך הוא נראה, הוא נותן הזדמנות נוספת ונשאר בישיבה לחודש שלם. הימים חלפו ביעף, החודש הפך לשנה והשנה הפכה לעשרים שנה. הגיע היום בו התארסה ביתו של ה' תלמיד העוזב' שלבסוף לא עזב, עם בחור ישיבה מיוחד במינו. החתונה נערכה בחו"ל. ביום בהיר אחד מקבל מר. יוסף כהן (הבחור שסידר את הצווארון), מכתב בתיבת הדואר. במעטפה היתה הזמנה לחתונה של אנשים שהוא אינו מכיר וכן כרטיס טיסה למקום בו נערכת החתונה. על ההזמנה הופיע מספר הטלפון של שולח ההזמנה בצירוף שמו. השם לא אמר לו דבר, אבל הרי לא כל יום מקבלים הזמנה לחתונה של מכרים שלא מכירים ועוד בצירוף כרטיס טיסה... האצבעות ממש חייגו מאליהן את המספר, וכך נשמעה השיחה:

"שלום, שמי יוסף כהן. כעת קיבלתי בתיבת הדואר הזמנה לחתונה בצירוף כרטיס טיסה. אתה הוא זה ששלח לי אותה?"

"כן, כן, חיכיתי לטלפון ממך, מה שלומך?"

"ברוך השם... סליחה, אבל שמך אינו זכור לי כלל..."

"אוי ברור, שכחתי להסביר. לפני עשרים שנה למדנו יחד באותה ישיבה. באותה תקופה לא הצלחתי בלימודי בישיבה וכבר החלטתי לעזוב אותה. ביום האחרון בו הגעתי לישיבה על מנת לאסוף את חפצי האחרונים, ראית את צווארון חולצתי שהיה מרושל. לא התבלבלת וסידרת את הצווארון בצורה נאותה. לפשר מבטי המשתאים השבת שחששת שאתבייש כשאגלה שכך הסתובבתי בין הבחורים. המעשה הפעוט הזה עורר אותי מחדש. חשבתי שאם למישהו שכלל אינו מכיר אותי אכפת איך אני נראה, אתן לעצמי הזדמנות נוספת. מאז ועד היום אני בישיבה ובקרוב אני עומד להשיא את ביתי לבחור ישיבה חשוב. נראה לי שגם אתה כבר מבין בזכות מי כל זה. בני משפחתי ואני מחכים לך בכליון עיניים".

מדהים מה שימת לב קטנה הצליחה לחולל.